

ad 1. 1ste Stykke. Kontoen er for Finantsaaret 1875—76 bevilget med 118,516 Kr. 66 Ø.
Paa Grund af Afgang er af pensionsberettiget Lønning blevet ledig 5400 Kr.

$$\div \frac{1}{3} = 1800 \text{ —}$$

$$\div \frac{2}{3} = 3,600 \text{ — " —}$$

$$114,916 \text{ Kr. 66 Ø.}$$

ad 1. 2det og 3die Stykke. I en lang Narvække have Bestræbelserne været rettede hen paa at indskrænke Antallet af de kongelig ansatte Embedsmænd ved Theatret. Det bestemtes derfor, at en Trediedel af de efterhaanden ledigblevne Lønningers Beløb skulde fradrages den samlede Sum, indtil hvilkken kongelig Ansættelse kunde gives; senere er det blevet bestemt, at to Trediedele af saadanne Lønningers Beløb skulde fragaa. Herved er den nævnte Sum ved Udgangen af Theateraaret 1874—75 bragt ned til 114,916 Kr. 66 Ø. I de senere Aar har der tillige ved Finantsloven været bestemt, at i „Aarets Løb“ ingen fast Ansættelse kunde finde Sted. Disse midlertidige Foranstaltninger trænge nu til at afløses af en blivende Regel. Vore Forhold tilstede ikke, at selv den udmærkede Kunstner kan gjøre sig noget som helst Haab om at opnaa pekuniære Fordele, der lade sig sammenligne med dem, der jævnlig naas ved Udlandets større Theatre; men til Gjengjæld vil Theatrets Bestyrelse ikke kunne undvære en begrændset Ret til at vise den udmærkede Kunstner (eller Kunstnerinde) sin Aaastjønne ved at indstille til Kongen at give Vedkommende fast Ansættelse. Det foreslaas nu at bestemme Summen til 100,000 Kr. og at begrænse dens Anvendelse til Theatrets Embedsmænd og sceniske Kunstnerpersonale samt Kapellet's Medlemmer. Da den Sum, indtil hvilkken der ved Forøgelse af de alt Ansattes Lønning nu kan gives fast Ansættelse, er større end 100,000 Kr., kan efter det her fremsatte Forslag ny Ansættelse kun finde Sted, naar Summen ved Afgang i det nuværende faste Personale er bragt ned derunder, og Retten kan saaledes ikke benyttes strax; men at Bestemmelsen er der, vil ikke bestomindre have sin store Betydning, og det ikke blot for Fremtiden, men ogsaa for Nutiden. Nyttens af den nugjældende Ret til at forhøje Beløbene for fast Ansættelse, svinder nemlig stadig ind endogfaa i stærkere Forhold, end Summen nedsættes; thi Theaterbestyrelsen er ganske affkaaren fra ved Rettens Benyttelse at knytte yngre og begavede Kunstnere til Theatret, og netop dertil maa dens væsentligste Betydning søges.

ad 2, 3, 4. Som i Finantsloven for 1875—76.

ad 5. Kontoen er forøget med 2,000 Kr. i Forhold til de pligtige Afgifters, Skatters og Præmier's virkelige Størrelse.

ad 6. Som i Finantsloven for 1875—76.

ad 7. Selv med den friere Raadighed, der nu er indrømmet Theatrets Bestyrelse over dets Anliggender, drives det dog tilsidt som Statens Eiendom for Statens Regning. Lovgivningsmagten maa derfor være berettiget til at føre et til den Theatret givne Stilling svarende Tilsyn med dets finansielle Anliggender. Denne Betragtning har fundet sit Udtryk i den gennem en Narvække paa Finantsloven optagne Bestemmelse (i Finantsloven for 1875—76 under Nr. 7), hvorefter Theatret ikke uden Bemyndigelse ved Lov kan stifte noget Laan eller paadrage sig nogen Gjæld, der ikke kan fyldestgjøres af Theatrets Indtægter inden den 31te Marts næstefter det Theateraars Slutning, hvori Gjælden er stiftet. Der er Plads for forskjellige Fortolkninger, alt efter som man lægger større eller mindre Eftertryk paa det udhævede Ord „kan“. Den strengeste Opfattelse lader sig vanskelig fastholde, da det dog maa være selvsølgelig, at vedkommende Minister, naar han f. Ex. stifter et Laan til at afholde Udgifterne i den Tid, Theatret ingen Indtægt har, kun kan lægge almindelige Beregninger over det Sandsynlige med Hensyn til den kommende Sæsons Forestillingsindtægter til Grund for Afbetalingen, men saadanne Beregninger kunne ifølge Sagens Natur vise sig mindre paalidelige. Bestemmelsen er derfor af tvivlsom Værd, men sikkert er det, at ved den afgjøres Intet om det, som i dette Forhold er Hovedsagen. Staten har opført en ny Theaterbygning, støttet derved af Kjøbenhavns Kommune og af Private, Theatret opretholdes ved aarligt Tilskud af Finantserne og drives tilsidt for Statens Regning; lykkes det nu at samle et Overflud, er det et Spørgsmaal, hvem Raadigheden derover tilkommer. Der findes i de indenfor Linien paa Finantsloven opførte Poster en og anden, der er af temmelig uvæsentlig Betydning, men om dette Hovedpunkt bevares der fuldstændig Renshed. Det er en Selvfølge, at en Anstalt som Theatret ikke kan undvære en Driftskapital, men ogsaa derom ties der. Her findes derfor Mangler, som bør afhjælpes.

Som bekendt har der i den senere Tid vist sig forskellige Meninger om, hvorvidt de ældre Bestemmelser om et Reservecapital for Theatret endnu ere gjældende eller ikke; dette Spørgsmaal lades naturligvis aldeles uafgjort og ubørørt, naar her foreslaas at optage i Finantsloven en Post, der paa den ene Side sikrer Lovgivningsmagten den Raadighed, der, som det anerkjendes, bør tilkomme den over Theatrets Overflud, og paa den anden Side anerkjender den nødvendige Brug deraf som Rassebeholdning. Derved vil dette Forhold have vundet den ønskelige Klarhed og Fasthed.